

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Zelfportret

Boin, A.

Citation

Boin, A. (1998). Zelfportret. *Bestuurskundige Berichten*, 13(2), 18-19. Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3234137>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3234137>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

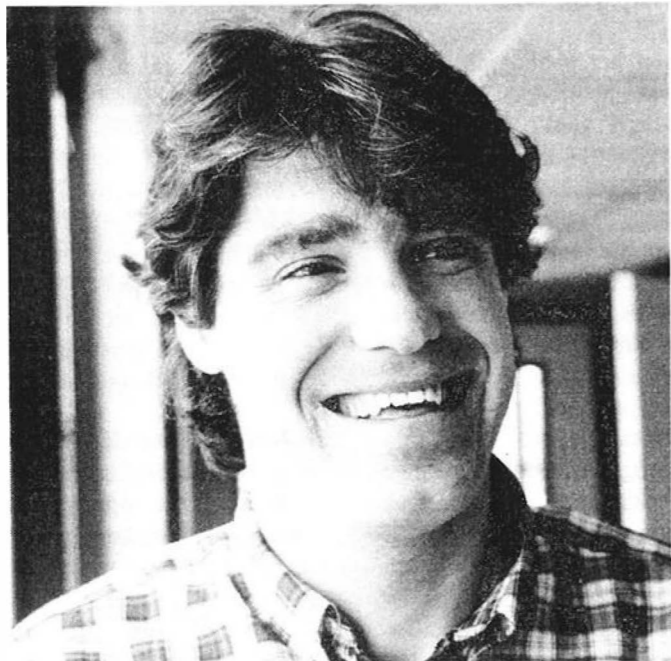
Zelfportret

Arjen Boin

Toeval

Ik ben bestuurskunde gaan studeren op aanraden van mijn moeder. Zij wist niet wat de studie inhield, maar had wel gehoord dat een baan en carrière automatisch zouden volgen. Ik moest snel een nieuwe studie kiezen, omdat ik na terugkeer van een jaar Amerikaanse highschool ontdekte dat mijn eerste keus (bedrijfskunde) niet gehonoreerd was. Ik had nog nooit van bestuurskunde gehoord, maar de combinatie van een studie in de thuisstad en de schone vooruitzichten maakte het bijna een logische keuze.

Een vriend die net het eerste jaar politicologie had voltooid, meldde mij dat ik gekozen had voor een ambtenarenbestaan. Daarnaast wist hij te vertellen dat bestuurskunde vreselijk saai was. De snel in

huis gehaalde studiegids kon de eerste stelling nog ontkrachten (een hoog percentage bestuurskundigen bleek emplooi te vinden in het bedrijfsleven); de tweede waarschuwing bleek echter geheel op zijn plaats.

Zelden zal een - naar ik aanneem redelijk enthousiaste - groep eerstejaars studenten zich zo snel beraden hebben op hun keuze voor bestuurskunde. In de massaliteit van de Gorlaeus collegezalen trok een schier eindeloze stoet aan definities oplepelende bestuurskundigen voorbij; thuis wachtte dan de voorgeschreven literatuur waarbinnen het "Groene Monster" - een monument van lezeronvriendelijke wetenschapsbeoefening - een centrale plaats innam. Het bindend studie-advies bestond in die tijd nog niet maar was ook niet nodig. Een niet-gehaald tentamen betekende dat het vak nog een keer moest worden gevolgd, een vooruitzicht dat aanzette tot lange studiedagen.

Bestuurskunde werd op de valreep pas interessant, lang nadat ik geestelijk afscheid van de studie had genomen. Een seminar voor buitenlandse uitwisselingsstudenten met als onderwerp "administratieve tragedies" bleek een openbaring. Bestuurskundigen konden zich *wel* met wezenlijke onderwerpen

bezig houden, zonder zich te bedienen van ondoorgrondelijk jargon en zonder zich te verliezen in theorie-stapelen. Hier werden niet de onvolkomenheden van het huursubsidiebeleid besproken en werd niet ingegaan op de verkeersveiligheid in Oegstgeest; dit seminar ging over "policy tragedies", over grootschalig en dramatisch falen van de overheid. Het ontploffen van de spaceshuttle *Challenger*, het vergaan van de *Herald of Free Enterprise* en het Heizel drama maakten mij eindelijk duidelijk dat bestuurskunde een boeiend vak kon zijn.

Via een student-assistentschap bij het Crisis Onderzoek Team (COT) raakte ik verder geïnteresseerd in de dramatische kanten van overheidsmanagement. Ik raakte betrokken bij het opzetten van een wetenschappelijk tijdschrift (*Journal of Contingencies and Crisis Management*). Tijdens mijn stage bij het ministerie van Buitenlandse Zaken werkte ik aan de eindschrijftie over het ontstaan en verloop van gevangenisopstanden. Na het voltooien van de scriptie, werkte ik mee aan het COT onderzoek naar de Bijlmerramp (1992). De wetenschap begon serieus in beeld te raken als mogelijke beroepskeuze, tot groot vermaak van de vrienden die mijn eerdere typering van bestuurskunde nog scherp voor de geest stonden.

In 1993 ben ik als Assistent in Opleiding (AIO) begonnen. In de afgelopen vier jaren heb ik onderzoek gedaan naar de bestuurlijke verhoudingen binnen het Nederlandse gevangeniswezen en het federale gevangenisstelsel van de Verenigde Staten. Het onderwerp had mij als beginnend student zeker niet geboeid. Maar een onderzoeker raakt verslaafd aan zijn onderwerp, hetgeen onherroepelijk tot een vorm van beroepsdeformatie leidt. In colleges en werkgroepen wil het gevangeniswezen dan ook nog wel eens als voorbeeld dienen. Het onderwerp wordt pas echt interessant (vermoed ik) wanneer je zelf wel eens in een gevangenis bent geweest. In mei van dit jaar hoop ik op dit onderzoek te promoveren.

Sinds het begin van dit jaar ben ik als onderzoeker in dienst van de vakgroep bestuurskunde. Het Crisis Onderzoek Team heeft vorige jaar een grote subsidie binnengehaald om een onderzoek naar beleids crises te beginnen. De term beleids crisis verwijst naar de grote affaires en drama's die een bepaalde beleidssector voor korte of langere tijd schade toebrengen. Denk bijvoorbeeld aan de IRT-affaire, de Varkenspest, de Groningse Oudejaarsrellen en de diepgaande crisis binnen het Openbaar Ministerie die recentelijk culmineerde in het ontslag van Docters van Leeuwen. Naast het onderzoeksgedeelte, ben ik actief in het onderwijs. De uitdaging is om eerstejaars nu al enthousiast te krijgen voor hun vak. De studenten die ik begeleid met hun scriptie zijn dat gelukkig al.

Ik ben toevallig de bestuurskunde ingerold, anders was ik nu misschien bedrijfskundige geweest. Wat ooit zeer aantrekkelijk leek, is nu tot een waar schrikbeeld verworden. Het is overigens makkelijker dan ooit voor een bestuurskundige om bij een organisatie-advies bureau aan de slag te komen; de bestuurskundige adviesmarkt biedt precies die carrière-mogelijkheden die mijn moeder tien jaar geleden voor ogen had. Er kan veel geld worden verdiend met het oplossen van diezelfde saaie en onbetekenende problemen die ik tegen het einde van mijn studie achter mij wilde laten. De keuze voor de "echte" problemen wordt niet altijd begrepen. Mijn moeder vraagt mij nog steeds wanneer ik een "echte" baan krijg.

Arjen Boin

Werkzaam bij het departement Bestuurskunde in Leiden

De deadline voor de volgende Bestuurskundige Berichten is vrijdag 29 mei. Aarzel niet en schrijf ook een artikel voor dit nummer! Lever je artikel op diskette (WP5.1 of WP6.0) met een uitdraai in bij de B.I.L.-kamer (SB-03).